

[Arne Bjerregaard]

man har skitseret man ville have, for når socialdemokratiet vil give nogle direkte personlige bidrag, er det da klart, at man får nogle penge tilbage i skat; det kan man hurtigt regne ud. Men man tager samtidig som forudsætning, at man kunne lave nogle ændringer, som faktisk er gennemført, og som er indregnet. Holdingselskabskonstruktioner og leasingarrangementer osv. er regeringen jo ved at lave en lovgivning om at undgå, og derfor kan der ikke fremkomme denne merindtægt på dette område i forhold til oplægget.

Endelig forudsætter indkomsten selvfølgelig, at der skal blive en større beskæftigelse, men man ved jo ikke, om der bliver denne større beskæftigelse, fordi man ikke indregner de kontraktive virkninger fuldstændig efter min opfattelse, idet en hvilken som helst indtægtsforøgelse for staten fra borgerne bevirker, at arbejdsløsheden stiger. Alt andet lige vil det være sådan. Uanset hvad vi ellers gør, vil vi forøge arbejdsløsheden, hver gang staten trækker nogle penge ud af borgerne. Derfor er jeg ikke helt sikker på, at tallene på dette område holder stik.

Derimod kan man selvfølgelig udregne det på det andet område, selvfølgelig også hvis forudsætningen holder med hensyn til uændret virksomhed osv. for selskaberne. Altså, hvis man forøger selskabsskatten til 50 pct. kan man selvfølgelig hurtigt udregne den gevinst, man får, men jeg vil stadig væk hævde, at der også her er kontraktive virkninger. Man kan ikke bare hæve selskabsskatteprocenten til 50 og så sige, at alt andet fungerer, som det plejer; vi får bare de penge mere i kassen. Sådan fungerer samfundet ikke. Der er nogle kontraktive virkninger af denne indtægtsforøgelse til statskassen, og dem må man tage med i sine beregninger.

Jeg synes, det havde været rimeligt, om socialdemokratiet, der ligesom vi andre har været optaget af skattereformen i dette land, havde undladt at tage det med som ændringsforslag og havde sagt: det er problemer, der må løses sammen med en skattereform; dér hører de rimeligt hjemme. Det hører overhovedet ikke hjemme på finansloven i det samme år, synes jeg, når man ved, at vi skal søge at forhandle os til enighed om en skattereform.

Socialdemokratiet vil også hæve giftskatterne, og så ved socialdemokratiet udmærket, at de derved kan stille os i en lidt ubehagelig

situation. Vi er nemlig altid gået ind for, at man skulle indeksere giftskatterne, og vi mener stadig væk som parti, at det er en udmærket idé at have dem indekseret, fordi vi ved, der er grueligt spektakel hver eneste gang, vi skal forhøje øllet med 2 øre, men var de indekseret, fulgte de med den almindelige prisudvikling. Det er da ikke noget, vi som parti er imod, men det samvirke, jeg talte om for lidt siden, imellem andre har vi altså også her, hvor nogle må give og tage imellem regeringspartierne, og her har vi erkendt, at dette ikke er nødvendigt i den givne situation. Men jeg mener dog, at dette område – og det vil socialdemokratiet nok også give mig ret i – var værd at tage med, når vi skal lave skattereformen. Dér får vi så sandelig brug for at lægge hovedet i blød for at finde frem til, hvorledes vi kan dække det minus, der bliver, for at skabe en rimelig skatteskala og lave en rimelig skattereform i det hele taget.

Socialdemokratiets forslag om forøgelse af anlægsudgifter på forskellige områder for at skabe beskæftigelse erkender vi fuldt ud vil give beskæftigelse, men jeg må stadig væk sætte spørgsmålstegn ved, om den statslige indtægtsforøgelse, man vil få, ikke modvirker det, man opnår på den måde. Man kræver nogle penge ind for at skabe noget beskæftigelse, og det kan man også, men de penge, man kræver ind, skaber arbejdsløshed på andre områder end dér, hvor man direkte skaber beskæftigelse.

Hvad angår u-landsområdet, har kristeligt folkeparti altid lagt megen vægt på, at vi skulle være med til at hjælpe dem, der havde lidt eller næsten intet. Det er vi fortsat enige i, og jeg skal ikke klandre socialdemokratiet for, at socialdemokratiet nu har fået en ny holdning, for hvis det virkelig er en ny holdning, glæder det da virkelig kristeligt folkeparti, at socialdemokratiet nu foreslår en stigning op til 0,79 pct. Det er uhørt, at socialdemokratiet er gået foran på dette område, og derfor kan det da kun glæde os. Vi siger bare, at vi stadig væk holder os til vore almindelige aftaler, og vi holder os til den almindelige forpligtelse i et regeringssamarbejde. Men dette, at socialdemokratiet nu siger, den skal derop, må vise en ny holdning. Det må vise, at man har en anden opfattelse, end man havde for to år siden og i de mange år i 1970'erne, hvor jeg mangfoldige gange har